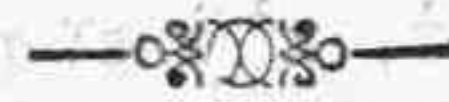

αυτοκράτωρ, πρὸς τὴν στήλην ἐστραμμένος ὢν, ἔκλινε γόνυ κατὰ γῆς, δέκα καὶ ἐπέκεινα μυριάδες στρατιωτῶν, τὸ παράδειγμα αὐτοῦ ἀκολουθοῦντες, εὐρέθησαν ἐν βροπῇ ὀφθαλμοῦ γονυκλινεῖς ὅπως τὰς ἰδίας μετὰ τῶν τοῦ αυτοκράτορος πρὸς τὸν Θεόν ἰκεσίας συνενώσωσιν. Ἡ ἀνάμνησις τῶν σπανίων ἀρετῶν καὶ ἐξόχων φυσικῶν προτερημάτων τοῦ γενναίου ἐκείνου καὶ φιλανθρώπου ἡγεμόνος, ὃς πολλαχοῦ τῆς Εὐρώπης τὰς μᾶλλον εὐαρέστους ἀναμνήσεις ἀφῆκε, καὶ οὗ τὴν μνήμην κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἐώρταζον, βαθείως συνεκίνησε τὰς καρδίας ἅπαντος τοῦ ῥωσικοῦ λαοῦ καὶ δάκρυα γλυκείας κατανύξεως ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ ἀπέσπασεν. Ὅτε δὲ ὁ αυτοκράτωρ Νικόλαος ἀνεγερθεὶς ἔθεσε ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τὸν πῖλον, καὶ ἰππεύσας ἐστράφη πρὸς ἀναχώρησιν, πεντακοσίων πυροβόλων βολαί, αἵτινες συνέχεον τὸν θορυβώδη αὐτῶν κρότον μετὰ τῶν ἐνθουσιαστικῶν ἤχων τῆς παιανίζουσης μουσικῆς καὶ τῶν χαρμωδῶν ἀλαλαγμῶν τοῦ ἀνευφημοῦντος πλήθους, ἀνήγγελλον εἰς τὴν πόλιν τοῦ Μεγάλου Πέτρου τῆς τελετῆς τὴν λῆξιν· ὁ δὲ αυτοκράτωρ, ὑπὸ τῆς Αὐλῆς, τοῦ κλήρου, τοῦ διπλωματικοῦ σώματος καὶ πάντων τῶν ἐν τέλει παρακολουθούμενος, ἀπεχώρει, κύκλω τὴν Ἀλεξάνδρειον Στήλην περιελθὼν.

Τὰ λαμπρὰ τοῦ κλήρου ἱερὰ ἄμφια, αἱ πλούσιαι καὶ πολυποίκιλοι τῶν στρατιωτικῶν καὶ τῶν ὑπαλλήλων στολαί, ὑπὲρ πᾶν δὲ ἄλλο τὰ πολυτελῆ κοσμήματα τῶν γυναικῶν, ἐνδεδυμένων κατὰ τὸ ἀρχαῖον τῆς Ῥωσσίας ἔθος, πάντα ταῦτα παρίττων εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς θέαμα μεγαλοπρεπὲς συνάμα δὲ καὶ μοναδικόν, καθὰ οἱ παρευρεθέντες ἐξιστόρησαν.

E. A.

ΠΟΙΗΣΕΙΣ.

ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΙΑ ΚΑΙ ΜΝΗΜΑ.

(Κατὰ τὸν Β. Οὐγκώ).

ΚΟΝΤΑ σὲ μιᾶς ἀκρογιαλιᾶς ἀσημωμένο κύμα
 Ἄνθοῦσε μιὰ τριανταφυλλιά
 Καὶ ξάπλωνε τὴν ἀγκαλιά
 Σ' ἀραχνιατμένο μνήμα.

— Γιὰ πὲς μου, μνήμα, νὰ χαρῆς τὰ νειάτα ποῦ σκεπάζεις,
 Σ' αὐτὸ τὸ χῶμα τὸ βαρὺ
 Τί κάμνεις κάθε λιγερή,
 Κάθε κορμὶ ποῦ ἀρπάζεις;

— Πὲς μου καὶ σὺ, τριανταφυλλιά, τί γίνετ' ἡ δροσιά σου,
 Ποῦ σὰ διαμάντι σιγαλά
 Στὰ φύλλα σου κατρακυλᾷ
 Καὶ λούζει τὰ κλαδιὰ σου;

— Ἐγὼ 'ς τῆς κόρης τὰ μαλλιά μοσχοβολῶ μὲ χάρι'
 Δίνω τραγοῦδι 'ς τὸ πουλί,
 Καὶ μ' ἔχ' ἡ ἀνοιξὶ στολή
 Κ' ἡ Ἐκκλησιά καμάρι.

— Κ' ἐγὼ, λουλοῦδι μάταιο, τὸν κόσμον ξεκουράζω·
 Πέρνω τὴ χήρα, τ' ἀρφανὸ,
 Κ' ἐκεῖ ψηλά 'ς τὸν οὐρανὸ
 Ἄγγέλους ἀναιθάζω.

Γ. ΠΑΡΑΣΧΟΣ.